

Mircea Dorin ISTRATE

Vorbă veche, românească

Mi-e dor de-o vorbă veche, ROMÂNEASCĂ,
Ce are-n ea atâtea înțelesuri,
Rămasă din cea limba STRĂMOȘEASCĂ
Cu TÂLCUL ei vrăjit, plin de eresuri.

În ceea vorbă-i multă-NȚELEPCIUNE
Ce-au adunat-o-n veacuri de GÂNDIRE
Strămoșii, făcători de fapte bune,
Ce au acum în ceruri, IZBĂVIRE.

Nici nu gândim ce-AVERE ne lăsară
Și ce COMOARĂ-n grai e TĂINUITĂ,
Că vorba cea bătrână-i FLOARE rară,
Ea ÎNSTELÂND cea limbă ce-i vorbită.

Prin ea legăm TRECUTUL de departe
Cu mersul zilei celei de ACUM,
De-o mai vorbim, nimic nu ne DESPARTE
De-al nostru ÎNCEPUT, pe-acesta drum.

Bătrâna limbă fie-ne ca MOAȘTE-n
BISERICA vorbirii românești,
Prin ea oricine-n lume RECUNOAȘTE

C-aici am fost din TIMPURI strămoșești,

Că VATRA noastră-i vatră dinceputuri,
Că MOȘUL CEL BĂTRÂN e Dumnezeu,
Că DORUL nostru-i numa-n aste luturi,
Că STRUNGA și RĂBOJUL le- am doar eu,

Că ceia TROACĂ fosta-mi SCĂLDĂTOAREA
Și-n COPÂRȘĂU m-or duce-n ȚINTIRIM,
Că MUMA e atoateștiutoarea,
Și-n fața lui IO, eu doar mă-nchin.

*

Țineți la limbă, HASNĂ să vă fie
Când mi-o GRĂIȚI, că bine îmi alegeți,
Că-n rai de-ajungeți, ca să-mi fiți vecie,
Cu HĂI bătrâni puteți să vă-nțelegeți.

Limba bătrânescă

Mi-e dor de LIMBA bătrânească, cu vorba-i MOALE, LINIȘTITĂ,
Din vreme veche, strămoșească, pe-aicea încă NEPIERITĂ,
În spusa ei sunt VREMI bătrâne și-atâtea TAINЕ încifrate,
Atât adâncă-NȚELEPCIUNE, șirag de perle adunate.

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 9 (49/septembrie 2024)

Cuvintele în ea îmi CÂNTĂ, avându-mi tril de ciocârlie,
Ce-n preasmerenie se umplu de DOR arzând și bucurie,
În zisa lor se-nlăcrimează FIORUL pus în MIORIȚĂ,
Iar în lucrarea cea SURPATĂ-i, jertfelicita nevestiță.

Și câte încă vechi ZICALE ce le-au rostit demult străbunii
Ne fie STUP de înțelesuri, AVERE ce-au purtat-o bunii
Prin viața lor și-apoi ne-au dat-o, AJUNGĂ-ntreagă pân' la mine,
Iar eu ți-oi DA-o măi nepoate, s-o porți și-n veacul care vine.

Cu ea ne-am DUS în largul lumii când pus-am STÂLPI de noi popoare,
Ce s-au întins pe dunga zării lărgind bătrânele-mi hotare,
De-aceea astăzi încă spunem că-n jur-prejur avut-am FRAȚI,
Iar încă mult mai pe departe, AVEM pe-acolo veri, cumnați.

*

GRĂIȚI-MI limba ceia veche, că ea ne LEAGĂ de trecut,
Să știm c-aici am STAT de-a pururi în cuibul nostru, di-nceput,
Și NUME-am dat la toate cele în limba veche, bătrânească,
Așa că voi păstrați-o dară, să poată-mi încă, viețuiască.

Nu mi-o STÂLCIȚI că-i pierde gustul și frumusețea și-nțelesul,
Devine SEARBĂDĂ și GOALĂ își pierde farmecul, eresul,
Ea ne-a ținut UNIȚI prin veacuri pe toți de-un neam și-același grai
Și poate sus, prin cele ceruri, e limba vorbitoare-n Rai.

**

Eu țin la limba mea străveche, ce-n rând tot NEAMUL mi-a vorbit-o
Și care eu, la fel ca dânșii, mereu în vremuri mi-am IUBIT-o,
Cu ea mi-am SCRIS prin veac TRECUTUL și VIITORUL ce-o să vie,
Cu ea CERȘIM iertări la Domnul, cu ea NE-NGROAPĂ popa-n glie.

Pe HUMĂ pune-oi un PRIPON, să țin cu BRÂNCA nemuritul
Și-n dosul stânii-ntr-un COTLON, RĂVAȘ să am cu veșnicitul,
Când NEVOIT, din cele două, lua-voi doar o CRESTĂTURĂ,
Pe lângă mine treacă timpuri, ajungă-n cele de din urmă.

Acolo tot pe voi, românii, să vă GĂSESC îmbătrâniți,
Ca noi, ce-om fi cei de pe urmă, să fim ÎNVEȘNICIȚI ca sfinți,
Că l-am slujit pe PreaMăritul, de când am fost Adamii HUMII,
Și până-n ceasul de pe URMĂ, când bate-va sfârșitul lumii.

Vorba bunii

Mi-e drag de BUNA, maica ce odată
Cu drag în POALA dânsei m-a crescut,
Că-n vorba-i dulce, NEÎNSTRĂINATĂ
Ea îmi spunea cât multe-a mai văzut.

Și-n glasu-i TRĂGĂNAT, ca de bătrână,
Simțeam cum VOROVEȘTE cu strămoșii,

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 9 (49/septembrie 2024)

Eu o-ntrebam ades: tu MAMĂ TÂNĂ,
Ce-ți spun acuma ei, NENOROCOȘII,
Bătrânii cei cu PLETE și SUMANE
Ce-s OALE și ULCELE-n lutul sfânt?
Pe care-i văd acum ca pe ICOANE,
Mari VEGHETORI de neam, ce nu mai sunt,
Și STÂLPI de ȚARĂ, veșnic JERTFITORI,
CUIBARUL să și-l țină pe vecie,
Aici în astă HUMĂ, nedatori
La nimeni di-mprejur, ca să se știe.

*

Eu de la ea, țărancă NEVOITĂ
Am învățat a BUCHISI trecutul,
Cu MOȘ ADAMUL vremii ARVUNITĂ,
Aici să HĂZNUIM în veci pământul,
Pe CALEA CRUCII noaste jertfitoare,
Ce-a început acuma mii de ani,
C-aici am fost TROIȚE VEGHETOARE
Și-un PUMN de pus în piepturi, la dușmani.

Și-mi mai spunea Bunica mea iubită
Când începea să-mi înmulțească anul,
Să țin ca pe-o ICOANĂ tăinuită
CERESCU-n suflet, LIMBA veche, NEAMUL,
Și MUMĂ-mi fie ȚARA pân' la moarte,
Iar pentru dânsa viața să-mi dau VAMĂ,
Că fără ea NIMICA nu se poate
Aici să DĂINUIASCĂ fără teamă.

*

S-a dus demult și BUNA și-ncă MOȘU,
La rând veni-voi eu să-i MOȘTENESC,
Ne-adună-n Raiul de-nceput STĂMOȘUL
Pe cei ce-am HĂSNĂȘIT în pământesc,
Să-i spunem de-am ținut această HUMĂ
În BUNĂ RÂNDUIALĂ și-n MĂRIRE,
De țara am simțit-o că ni-i MUMĂ
Și-am ridicat-o steie-n NEMURIRE,

De NEAMU-i bun și-n veșnică UNIRE,
De LIMBA o păstrăm NEPRIHĂNITĂ,
De NE-NCHINĂM la cea Dumnezeire,
De FAPTA ni-i curată și cinstită.

**

Eu, ce să-i spun când m-o-ntreba ADAMUL
De ce-i pe-aici, prin Raiul lui lumesc?
Că țara-i tot mai MICĂ și-apoi neamul,
Cu fii-n alte ȚARINI, OSTENESC?

I-oi face dară mare ÎNTRISTARE,
L-oi supăra de sufletu-i va plânge,
N-ar fi crezut că NEAMUL lui nu are
Sămânța NEMURIRI-n a lui sânge.

Azi nu mai SUNTEM ce am fost odată

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 9 (49/septembrie 2024)

Cu țara-n SUFLET și cu neamu-n VINE,
Cu LIMBA ceea dulce, ÎNGÂNATĂ
Având cerescul ÎNTURNAT în mine.

Am RISIPIT mai toate ce primit-am
AVERE de la moșii noștri' străbuni,
Și ne CORCIM cu câte ne-nvățat-am
Tot PREUMBLAȚI pe fața ăstei lumi,
De am ajuns să ne UITĂM strămoșii
Și LIMBA lor de-abia a o-nțelege,
Ne-NDEPĂRTĂM de țară și de MOȘII
Ce-au mai ȚINUT la stămoșeasca lege.

De-așa o ȚINEM în uitări și-n RĂCĂ,
De nu-i SIMȚIM pe ei sub al nost' pas,
Ne-om PUSTII și-om fi de-acum pe ducă,
Că din ce-a fost NIMIC, n-a mai rămas.

Suduie și tună buna

OȚĂRĂTĂ-i Buna tare
C-o vint' HULPEA iar az-noapte
Prin grădinii, prin garduri sparte,
Și-o luat în graba mare,
Ia, de-aici, din COTICARE,
De sub CLOCĂ, pui vre-o ȘEPTE
Și-apoi pân' să să DEȘTEPTE
Moșu ce dormea în șură,
Cu alț' doi, s-o dus în gură.

TUNE dracu-n ea să TUIE!!
SUDUIE de-acuma Buna,
De-aș ști unde-i văgăuna
De TRII ori pe ZĂ m-aș duce
Să-i dau foc, să nu apuce
Din COTLON să îmi mai iasă
Decât friptă TĂTĂ, arșă,
Cum AMU arde în mine
Inima-mi, în DRĂCUIRE.

O mai VINT de-atunci JIVINA
De vre-o două ori în noapte,
Dar, la locul cu pricina
Pus-a Moșu mere coapte
Și un ZGHILȚ, de la vecină,
Să mi-o prindă pe jivină,
Ori s-o sperie de moarte.

*

Eu, atâta știu că Moșu,
S-o TOMNIT cu un blănar,
Ca să-i vândă pe-un CRAIȚAR,

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 9(49/septembrie 2024)

CHELEA HULPAVEI cucoane,
Ce DE-AMU vreo două toamne
S-o-nvățat, la COTICAR.

**

Acum Buna-i LOATRĂ tare
C-o scăpat de-o-ngrijorare
Și-o GRÂJĂ o vară-ntregă
Puii, facă-i de tocană.

Aș vrea să fiu acasă

ACASĂ-i LOCUL cela în care TE-AI NĂSCUT,
Și unde-n CLIPA vremii și tu ai ÎNCĂPUT,
Să-ți treci COPILĂRIA ca-n Raiul fericit,
Și-apoi, cu alți de-o seamă să-l faceți, însfințit.

ACASĂ-i DRUMUL ȚĂRII, cu stele picurat,
IZVORUL de sub DĂLMĂ ce-n veci e nesecat,
POMIȘTEA POPII toată și STÂNA din RĂZOARE,
Și-n toamne COLILIA în tremur prin cotloane,

Și-un săniat pe HULĂ, în ierni ca de poveste,
COLINDUL cel de taină cu sfânta lui cea veste,
Și-un joc în ȘURA POPII cu fete și feciori,
Și-o NUNTĂ sănătoasă ținută până-n zori,

Și CIURDA-n faptul serii amirosind a lapte,
HOTARUL care-n timpuri tot datu-ți-a BUCATE,
Și ȚINTIRIMUL încă, cu dragii tăi părinți,
Cu Moșu și cu Buna, înveșnicind a sfinți.

Și BERFUL plin de păsări și gingași ghiocei,
Și DRUMUL MORII încă, cel străjuțit de tei,
Și VIA de pe COASTĂ cu strugurii ei dulci,
Și MURA de pe vale, FRĂGUȚELE din lunci,

Și NUCII vechi cât veacul din vârful cel de deal
Ce străjuiesc de-apururi vecia în HAR-DEAL,
Cărările PĂDURII ce le știam ca-n palmă,
Biserica din DĂLMĂ, ce-n glas de clopot cheamă.

**

Acolo e ACASĂ, în veci de-adevărat,
În CASA ceea strămtă, ce fostu-ți-a palat,
Iar astea de te CHEAMĂ din când în când 'napoi
Pe-o URMĂ legănată a carului cu boi,

Atunci vei fi ACASĂ, în vremea ta visată,
Iar BOABA unei LACRIMI, pe geana-ți tremurată,
Ți-o face CLIPA cea o VRAJĂ să te-alinte,
La VIAȚA ce adesea, te-nșeală și te minte.

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 9 (49/septembrie 2024)

Era atunci

Ca toți COPIII humii și eu am fost odată
ODORUL drag al Bunii și CLIPA-i de noroc,
De-aceea-ntotdeauna tot ce-am DORIT vre-odată
Ceva de-MBUCĂTURĂ, ea îmi făcea pe loc.

Mereu voi ține minte o ZAMĂ de ȘĂLATE,
Ori una bine-AITĂ cu ouă-n PĂPĂRAIE,
La foc de lemne HIARTĂ și DREASĂ cu mult lapte
Și cu bucăți de SLANĂ, prăjită în TIGAIE.

GĂLUȘTELE cu PRUNE și JEMLECAȘĂ dulce
Și CRUMPENELE coapte-n coptor, cu PORODICI,
Cu ceapă și cu brânză care să-i puie cruce,
Să MÂNCI ca nesătutul, ajungă-ți în OPINCI.

PLĂCINTELE cu VARZĂ ori CEAPĂ CHIPĂRATĂ,
Mai încă și cu PRUNE, spre tomna cea târzie,
Când mi se scutur pomii în noaptea îmbrumată,
Cu un CANCEU de-o LITRĂ, cu proaspăt must din vie.

Și-n serile de iarnă, o COSTĂ friptă bine
Cu-n BOȚ de MĂMĂLIGĂ ne sătura pe toți,
Și-o CUPĂ-apoi de lapte ce-abia TUNA în mine
Ce-o BEAM la coada vacii, cea lungă de doi coți.

În rest, ca toți copiii, ne săturam cu MERE,
Cu-AGREȘE bine copate, cu ZMEURUL dulciu,
Cu GULDUGUȚE încă și cu zemoase PERE,
Cu MURE de pe vale, cu -AFINUL cel sălcui.

Așa era TRĂIREA în cea copilărie,
Când până și MÂNCAREA era atunci gustoasă,
Mi TE-MBIAU mai toate să-ți iei ce-ți place ție,
Așa că viața aceea, era mai SĂNĂTOASĂ.

Moara satului

Mai CURĂ încă o Târnava, la moara veche ce-i HĂITĂ,
E-NNĂMOLIT de-acuma GATUL, iar roata mare-i PUTREZITĂ,
Pe JGEABUL spart în șapte locuri, nu-i apă cum a fost odată,
Iar ȚÂGLA de pe PODUL MORII, crăpată-i TĂTĂ și mi spartă.

În ea găsitu-și-a norocul PUHOI de negre rândunele,
Și poate încă pe atâtea, un STOL limbut de păsărele,
Mai toată ziua-i mare LARMĂ, dar noaptea trece în HODINĂ,
Și-n BOLUNZALA de acolo, mereu o viață stă să vină.

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 9(49/septembrie 2024)

E ca un STUP acuma moara, cu viață-n ea, cum n-a avut
În timpul ei de din-nainte, ce-acuma-i VIS dintr-un trecut,
Când fostu-mi-a, în vremuri bune, ICOANA unei vieți la țară,
Ce-avea în ea DUMNEZEIRE, și-acu-i clipită, ce-o să piară.

Doar PLOPII o mai priveghează cerând iertări la cerul sfânt,
În seri cu tremurat din frunze, în line mângâieri de vânt,
Apoi în ziua care vine, iară se naște cea SPERANȚĂ,
Că poate moara ce-i uitată, se va TREZI cândva la viață.

Asta n-o fi, că-n lumea noastră ce naște are-n ea sfârșitul
Și-o LEGE mai presus de toate, care-i de-apururi, ÎMPLINITUL
A toate ce-s VREMELNICIE pe-nsinguratul pământesc,
Cu OMUL, care-i doar o boabă, din nesfârșitul cel ceresc.

*

Vedeți cum moara ce TRĂIT-a vieți de tați, copii, nepoți
Și guri flămânde săturat-a la NEVOIȚII ceia toți,
Oricât ar vrea, și EI îi vine SFÂRȘITUL cel de neoprit,
Ce stă ÎNSCRIS de la naștere, în ce pe lume îi venit.

Slujba de duminică

Și-MBUMBĂ Moșu, greu de-acuma,
Pân' la GRUMAZ, alba-i CHEMEȘĂ,
Își CHIAPTĂNĂ cu grijă barba
Ce-i cu mustața MĂGIEȘĂ,
Îi mai TOMNEȘTE-o leacă Buna
Pe umeri CLICHINA MÂȚOASĂ,
Să uită nu cumva să-l strângă
ȘĂRPARU vechi de CHELE-NTOARSĂ,
Și-apoi... făcând o largă cruce
Și-n gând spunânt în tain-o rugă,
Să duc prin ZÂUA răcoroasă
Cu pas domol, AVAN s-ajungă,
În dealul unde-ncet să urce
La mica lor, BISERICUȚĂ,
Ce are-n vârf, o sfântă CRUCE.

Duminică-i, și-i sărbătoare
La OBȘTEA noastră creștinească,
Săracă e bisericuța,
Nu are ea de preț ODOARE,
Dar are cini' să-i ALDUIASCĂ
Pe păcătoșii adunați,
La sfânta ceea adunare
Veniți cu toții, parcă-s frați.

*

Al nostru popă, Toderică,
UITAT de Domnu-n parohie
De ani trecuți ce nici chiar dânsul

De-ar vrea să-i numere nu-i știe,
Aicea e de-odat cu VEACUL
Și-aicea NATUL TĂT îl știe,
Că împreună cu DIACUL
Sunt scurtă CLIPĂ, de vecie.

Pe mulți, ce-acum SMERIȚI se roagă,
Chiar el cândva i-a BOTEZAT,
Și-ncă pe-atâți cu bucurie
Cu PIROȘTRII i-a-MPREUNAT,
Și la OSPETE câte încă
Cu satu-ntreg s-au VESELIT,
Și-MBUCURAȚI cum le-a fost vrerea
Au TĂT cântat cât s-au NUNTIT.

Din ei DE-AMU să mai DEȘIRĂ
Mai câte unu-n drumul vieții,
Și-n ȚINTIRIM, în Dealul Mare
Mai imediat de cum veniră

Vor veșnici sub cruci de lemn
S-or face BLIDE și ULCELE
Acolo-n sfânta ceea TINĂ,
Sub umbra prunilor ce-n toamne,
Cu frunze peste el îmi cern.

**

Așa gândeam privind la Moșu,
La Buna încă, PREASMERITĂ
Când mă luau frumos de mână
Și în cea vreme preasfințită,
Pe mine, pruncul cel de-o șchioapă,
Mă PREUMBLAU la LITURGHIE,
Să-nvăț pân-o-i ajunge-n groapă
Că lumea, viața, chiar de-i vie,
Până la urmă-mbătrânește,
C-așa de când îmi este lumea,
Ea în uitare se TOPEȘTE.

**

De-acuma slujba-i pe GĂTATE,
Iar PĂCĂTOASA adunare,
(Mai toți cu capete plecate)
Smerit se-NCHINĂ la icoane,
Cerșind în RUGĂ de iertare
La toți le deie Domnul Mare,
BELȘUG la HOLDĂ să le fie,
La SUFLET încă, alinare,
La PRUNCI noroc și bucurie,
La neam și țară ÎMPĂCARE,
La toți de-acuma cât se poate,
DE-AMU încolo, SĂNĂTATE.

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 9(49/septembrie 2024)

Rugămintea mea din urmă

SATULE, ți-oi spune-n șoaptă RUGĂMINTEA mea din urmă,
Tu, primește-mă la tine să mă pui lângă ai mei,
Când veni-va SOROCITĂ clipa să mă las de turmă
Și HODINĂ să îmi caut, sub covor de ghiocei.

Cu un CAR mă du la groapă, iar la boi le pune-n coarne
CIUCURI cu ÎMPLETITURĂ din cireșul înflorit,
Din SMICELE lungi de salcă să faci JUGUL, iar CORMANE
Fă-le doar din CIMBRIȘORUL, ce-i abia înmugurit.

Trandafir să pui pe LOITRE, că acum așa se poartă,
RUDĂ fă din socu-n floare, iar SCĂRIȚĂ fă-mi din cracă
De alun, din cela tînăr, iar pe SPIȚELE din roată
Leagă maci din ceia roșii, privitorilor le placă.

După car, vină BĂNDAȘII, cu PRIMAȘUL, bun de gură,
Cântă-mi numai ÎNVÂRTITE, iar la podul de la moară
Popa și diacul GÂNGAV scape-mi iar o-njurătură
Că PODINA-i spartă toată și prin VAD vor trece iară.

Sus pe coastă-n țigănime, dă colaci și BEUTURĂ
La TRUDIȚII ce-și duc viața între maluri de amar,
POMENI-m-or, că și-n viață, cum îmi scrie la Scriptură,
Tot le-am dat de câte una și mai des, dar și mai rar.

La mormânt nu PLÂNGĂ nimeni, că 'napoi nu m-or întoarce,
Spună-mi doar un "Iartă-l Doamne" și atât mi-o fi de-ajuns,
Popa-n câteva cuvinte, IERTĂCIUNI să ia în pace
De la cei rămași în viață, pentru mine, ce m-am dus.

Tu, la cap în loc de cruce pune-mi SALCĂ plângătoare,
La picioare, las' să crească o JORDIȚĂ de alun,
Umbră-mi facă îndulcită, ca în locul cu răcoare,
Liniștit să-mi dorm VECIA, lângă satul meu, străbun.

Dorință

Pe ULIȚA-nierbată, de-acum doar vântul bate
Că duși îs toți de-o SAMĂ pe Coastă la HODINĂ,
Pe-aici, de multă vreme nu se mai face TINĂ,
Că nu mai umbă nimeni și PORȚILE-s legate.

Un CÂINE nu mai latră din câți or fost odată
La fiecare casă de om mai VREDNICIT,
De vremea cea prelungă, ȘOPRONUL s-o HĂIT,
Iar CUMPĂNA fântânii, în parte mi-i lăsată.

Pe BANCĂ-n fața porții, doar vântul stă o clipă
HODINĂ să-și mai cate de-atâta UMBLĂTURĂ,

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 9(49/septembrie 2024)

Apoi, bătând frunzișuri, s-o duce-n CURMĂTURĂ,
Să-mi fie adiere pe-acolo, în risipă.

E-o LINIȘTE deplină, de mi se-AUDE gândul
Și-o LACRIMĂ fierbinte pe-obraz mi se prelinge,
OFTATU-n al meu suflet nimic nu-l poate stinge
Că simt cum de acuma, și mie-mi VINE rândul.

De-o fi să fie-n VARĂ, lângă ai mei pe Coastă
Mă puneți spre vecie-n MIROS de cimbrisor,
Aici să fiu de-apururi la satu-mi VEGHETOR,
Cu toți ce-am fost odată, stăpâni pe lumea astă.

*

Când S-O-NIERBA cărarea ce duce-n ȚINTIRIM,
Când s-or USCA melinii sub aspra ceea brumă,
Aici muta-s-o SATUL, cu toții împreună,
Sub soare și sub lună, mereu să VEȘNICIM.

Țineți limba nepierită

MOȘII noștri, înțelepții, pusu-ne-au în gând POVAȚĂ,
Să-nvățăm că doar CREDINȚA și cea LIMBĂ țin în viață
NEAMUL nostru din-ceputuri, până-n ziua de apoi,
Ca să stăm pe HUMA noastră și în bine și-n nevoi.

Că doar LIMBA și CREDINȚA dau speranță și putere
C-al nost neam, ce-i vechi cât lumea, niciodată nu va piere,
Iar de-om ȚINE între graniți pe acei care vorbesc
Limba noastră strămoșească, nu ne-om STINGE, din lumesc.

Numai LIMBA ROMÂNEASCĂ are-n ea cuvântul DOR,
Ce doar noi îl ÎNȚELEGEM, îl simțim, ne poartă-n zbor,
Ne ridică în TĂRIA cerului cel înșfîințit,
Ne alintă, ne mângâie în SMERIT și-n fericit.

Și-apoi câte mii CUVINTE cu-alte mii de înțelesuri
Dau în rând din fiecare minunate alte SENSURI,
Ce fac limba noastră VIE, DULCE ca o primăvară,
Ce de-o alinți în al tău suflet, ții în tine o COMOARĂ.

MAICĂ, DOINĂ, NEAMUL, ȚARA, HUMA, toate-s lăcimate
Și cu VIAȚA noastră-ntr-una din vechime-s apărute,
De-asta marile CUVINTE au în ele ce-a putere
Ce ne fac EROII zile, când ea, țara, ne-o va cere.

*

Țineți LIMBA nepierită, țineți DATINA străbună,
Țineți sfintele OBICEIURI de din vremea cea bătrână,
Și păstrați DULCEAȚA limbii, ceea veche, din-ceput,
Ca să știm că suntem umbra TIMPULUI pe-aici trecut.

**

LIMBA noastră românească e un FAGURE DE MIERE,

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 9(49/septembrie 2024)

Dați-i sfântă-NCHINĂCIUNE să își ia din ea PUTERE,
Că de-o ȚINEM în onoare, în curat și în cinstire,
Fi-vom ici, pe huma asta, TIMP prelung, de veșnicire.

M-am reîntors acasă

- Ce-i mai pe-acasă Gheorghe? Tot îl ÎNTREB în gând
Pe un NEPOT mai tânăr, din satul meu uitat,
Că poate vin pe-acasă, nu chiar așa curând,
Să văd ce-i mai pe-acolo, de când eu am plecat.

**

Am fost, mai cătră TOAMNĂ, când s-a mai domolit
Arsura VERII care la noi e foc și pară,
Să pot umbla în voie, așa, mai HODINIT,
De cât mi-o fi nevoie din zori și până-n seară.

Am mers pe drumul ȚĂRII, mai până-n deal, La Cruce,
Iar de acol', pe Vale, ajuns-am în hotare,
În flori de lămâiță AMIROSIND a dulce
Se unduia agale-NIERBATUL drum de care.

Prin lan de CUCURUZE tăiatu-mi-am cărare
Spre STÂNA ce-am știut-o acolo-n vârful de deal,
M-am închinat la dânsa, ca-n față la altare
Că mi-a-nsfințit în vreme VECIA în Ardeal.

CIOBANUL, neam cu Oanea, n-a mai știut de mine,
Cu toate că odată am fost cu-a lui bunic
Vecini, pe ulicioara cea plină de Gherghine,
Dar el, pe vremea ceea, era PRUNCUȚ, prea mic.

Un BOȚ de mămăligă am ÎMBUCAT cu dânsul
Ce coptu-s-a pe SPUZĂ cât noi am VOROVIT,
Apoi, mai fără grabă, tot îndemnându-mi pasul
Ajuns-am la HODAIE, pe drum de ostenit.

Aici, din ce odată a fost un Rai ceresc,
Acum doar vântul bate prin casele HÂITE,
Și-n locul bun de coasă, de-un veac doar spini îmi cresc
Ducându-se-n uitare cu cele vremi grăbite.

Așa c-am apucat-o să mă SCOBOR la vale
Trecând Pomiștea Popii, acum o uscătură
Și-am dat din întâmplare de tainica CĂRARE
Ce dusu-ne-a odată spre CODRUL plin de mură.

Acum doar TROSCĂȚĂLUL și lunga COLILIE
Umbresc pământu-n vară și-l mai înrourează,
am mai găsit frăguțe de pus la PĂLĂRIE,
Cu toate că avut-am mereu privirea trează.

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 9(49/septembrie 2024)

La Podul dintre Ape am dat de MOARA veche,
Nimic nu-i ce odată știam că e pe-aici,
Acu-i o HĂITURĂ, ce nu-i găsești pereche,
CUIBARE de ARINĂ la mii de rândunici.

**

Și-așa, cătră OJINĂ, ajung la mine-acasă,
Nu-i cine să-mi DESCHIDĂ c-ai mei sunt duși demult,
Pe-a cerului cărare prelungă și ne-ntoarsă
Unde e pace-adâncă, nu ca pe-aici, TUMULT.

În curte-i iarbă-naltă, un semn că pe aicea
De multă vreme încă un PAS n-a mai călcat,
Prin ȘURĂ cuib îmi are de-o vreme pitulicea,
Iar prin POIATĂ vrăbii de-un veac s-au ÎNCUIBAT.

Răritu-s-au vecinii și mulți în ȚINTIRIM
S-au dus să HODINEASCĂ vecia lor prelungă,
În sat puține-s neamuri, abia dacă ne știm,
Pomelnicul PRESCURII îmi are foaie lungă.

La Gheorge-acas'copiii niciunul nu mă știu
Și-abia mai după NUME cumva mă mai ghicesc,
Îndurerat mi-e satul de-acuma mai pustiu,
Iar ei, pruncuțiăștia, tot sărăcuți îmi cresc.

La cină DEȘITAT-am poveștile trecute,
Ne-am amintit de-aceea ce pus-au neamu-n FALĂ,
La ceia MORȚI de bine cuvinte petrecute
Am spus cum se cuvine, în bună RÂNDUIALĂ.

**

Am fost la sfânta SLUJBĂ, în zi de sărbătoare,
Puțină-adunătură de cum a fost cândva,
Săracă-i parohia, ajunsă-i la STRÂMTOARE
Și nimenea de-o vreme n-AJUTĂ cu ceva.

În altă zi mai FOST-am pe Vale și prin luncă,
Pe Coasta Mare încă plimbatu-m-am prin vii,
PUSTIETĂȚI și liniști și-o pace grea, adâncă
Plutea mai peste toate, trezindu-mi nostalgii.

În ȚINTIRIM gutuii și prunii întomnați
Crescuți printre morminte m-au așteptat să vin,
M-au ÎMBIAT cu poame și-apoi la cei plecați
Făcut-am PLECĂCIUNE le fie somnul lin.

La ȘIPOT stâmpărat-am arsura gurii mele
Cu apa-i răcoroasă ce-n lume n-are preț
Și-n clipocitul dânsei, din lunga mea durere
Împreunat-am LACRIMI cu valu-i săltăreț.

Mă doare ce AJUNS-A sătucul meu de țară,
El, ce a fost vecia la locul ăst' MĂNOS,
S-o duce în UITARE, ca mâine o să-mi piară
Că a intrat sub umbră de timp NENOROCOS.

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 9(49/septembrie 2024)

Oricare-i fi-va soarta, eu ține-mi-l-oi minte
De-acum până-n vecie ca Rai împărătesc,
Frumos, cum nu-i sub soare, SFIELNIC și cuminte,
Un DAR primit de oameni, de-acolo, din ceresc.

*

Când am plecat LUAT-am, să-mi fie de-amintire,
Un FIR de colilie de-acolo, de pe Coastă,
Îmi fi-va ca o PANĂ de înger, ce-n plutare
o duce, când mi-e voia, 'NAPOI, la casa noastră.

Bolândă-i lumea

-BOLÂNDĂ-i lumea! zâce Moșu, bolândă-i dară! zâce Buna,
TĂHUI la cap îs TĂȚ de-acuma și nu-i mai unul breaz din ei,
N-au să SĂ-NȘIRUIE cu cine, că TĂȚ pământ și apă-s una,
CORCITĂ turmă dezlânată, fără un BACI, ca vai de ei.

NECOPT îs ai de az și încă, nu mi s-or coace niciodată,
Li-i MINTEA numa cum să strângă și cum în fală să SĂ-NFOAIE,
În ei CREDINȚĂ nu-i o boabă sămânță bună-adevărată,
Să VEȘTEJESC în tăt și-n tăte și ce îmi fac, apă-i de ploaie.

De HĂI bătrâni nu mai ascultă, că ei le știu de-AMU pe tăte,
O DATINĂ și-o ZĂUĂ sfântă uitată-i pentru ei demult,
Tăț BEU POȘĂRCĂ îndulcită, îmi PIPĂ și ficiori și fete
Și la PĂCATE doar li-i gândul, în ei nu-i aur, numa lut.

Păi deia-i BAI și deia-i HĂRĂ și moare lumea în BĂTAIE,
Ne bate Dumnezeu drăguțu că la păcate JÂNDUIM,
AIASTA lume-o HĂSNĂȘIM cât dealuri fi-vor și PĂRAIE
Și apa-n PIUĂ om tot bate-o, cât încă vremi ne-or CĂTRĂNI.

*

ȚĂFNOASĂ-I lumea și bolândă și cum îi ea sântem și noi,
Nu-i mai iertare, nici iubire, că mult prea plină-i de ARTĂG,
O MOLIMĂ acum venită-i, să mai rărească dintre noi,
Să ne ÎNFRICE al 'nost suflet, că-i plin de-atâta, MĂZGOȘAG.

Așa gândit-a GHIATA Buna, până în clipa când s-o dus
La șapte zâle după Moșu, în țintirim, la loc umbros,
Iar a lor suflete curate, s-or veșnici la ceruri sus,
În lumea care și-au dorit-o, în ceata Domnului Hrisos.

Cu ei s-a dus și LIMBA VECHE, rămasă urmă din strămoși,
COMOARĂ fără de pereche, alint la supărări și jele,
O vorbă de mai ținem minte, suntem din ăia norocoși
Și mulțămim la moșii care-s, pe bolta-n noți, ROI de stele.

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 9(49/septembrie 2024)

N-ați mai dat pe-acasă

N-ați mai DAT pe-acasă, voi de-un neam cu mine,
Un LICHIU cu prune Buna să vă facă,
Să vedeți CUIBARUL unde fost-a bine,
Să gustați dulceața LAPTELUI de vacă.

Să dormiți în ȘURĂ coperiți cu stele
Pe un PAT de iarbă, pernă de MOHOR
Să vă ISPITEASCĂ visele rebele
Cu IUBIRI uitate ce v-au dat fior.

Un Serai vă facă fluturii de noapte,
Zborul lor în roiuri, dansuri de cadână,
GREIERII vă-ncântă ȚĂRÂIND în șoapte
Și-un sărut pe gene, SOMNUL să vă pună.

AERUL VĂ-MBETE cu aroma-i tare,
CÂMPUL, ochiul vostru să vi-l spele-n lacrimi,
CLOPOTU-N biserici cheme-vă-n altare,
PREOTUL strunească ale voastre patimi.

IERTĂCIUNI să-mi cereți de la țintirime
Unde-și dorm VECIA cei cu nenoroc,
Într-un gând să puneți vorbele de bine
Și-n al vostru suflet, faceți-le loc.

Doar așa-NDULCI-veți neamul cu iertare
Și-ți opri uitarea pusă pe-al vost' NUME,
Că de-o vreme satul în TĂCERE moare
Prea SCĂZÂND în toate, părăsit de lume.

Când LĂSA-VEȚI satul într-o lăcrimare
C-ați TRECUT pe-aicea, TIMPULSĂ vă știe,
Puneți la TROIȚĂmuc de lumânare
Rugă-iertăciune, pentru VEȘNICIE
*

Când lăsa-veți satul într-o LĂCRIMARE
ÎNGROPATĂ-N suflet pentru veșnicie,
Puneți la troiță MUC de lumânare
ați TRECUT pe-aicea timpul să vă știe.

Cuibarul cu vise

Motto:

*Preacuminți și liniștite,
Cu iubire toate ninse,
Amintiri îmi dorm spășite
În cuibarul meu, cu vise.*

*

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 9 (49/septembrie 2024)

Te-am văzut TRECÂND prin vii,
Prin CUBIC, prin dosul stâniei,
N-au LĂTRAT la tine câinii
Parcă au ȘTIUT că vii.

Și-ai mai fost prin ȚINTIRIM
NUMĂRÂND în gând vecinii
Și-o LUMINĂ la bătrâniei
Ai aprins, noi nu-i MAI ȘTIM.

Mai apoi, spre CONTINIT
Ai urcat cu greu pe COASTĂ,
Și-ai trecut de casa noastră
Către BEDEA, necăjit.

Ochii tăi s-au UMEZIT
Când VĂZUT-ai ghiociei,
Iar pe RÂT, privind la miei
Te-am văzut cum le-ai VORBIT.

Ai GUSTAT frăguța dulce
PRINS de gânduri și-ntristat
Și-ncă mult ai așteptat
Vină CIURDA, dinspre Cruce,

Să MIROASE a-nserat,
A MOHOR și-a lapte dulce,
Și a vreme ce se DUCE
Într-un TIMP, de-acum UITAT.

Iar la SALCA de la GAT
Oglindită-n cea Târnavă,
Prefăcându-te cu TREABĂ
Vreme lungă iar mi-ai stat.

Gânditor PRIVEAI cum valul
AMINTIRI îți tot stârnea
Și în MURMUR îți spunea
Că-n curând, vei TRECE MALUL.

Noaptea-n brațe te-a CUPRINS
ÎNVRĂJINDU-te-n iubire,
Și-un luceafăr în ROTIRE
NEMURITU-TE-A-ntr-un vis.

- Ce-ai CĂTAT la noi străine
Că mă uit și nu te știi?
Ești de-aici, al cărui fiu
Că n-am auzit de tine?

- N-ai de unde să mă știi
C-am TRĂIT aici de mult,
Într-o lume cu TUMULT

AVRAM IANCU - 200!

Nr.9(49/septembrie 2024)

Ca-ntr-un CUIB, de nebunii.

Tu, erai un NENĂSCUT
Când, cu alți copii de-o seamă
Eu PLĂTEAM la vremuri vamă
Pentru câte am făcut.

Iar poveștile ȘTIUTE
Ce părinții ți le-au SPUS,
Eu le-am TORS pe-al vieții fus
Iar acuma DORM tăcute.

Și-am VENIT aici, să șii,
Să mai VĂD măcar odată,
Cum a FOST, și-acum se GATĂ
RAIUL, când eram copii.

Și-a PLECAT acela-n PATIMI
Către STELE, întristat,
PICURÂND bătrânul sat
Cu-ale sale, CALDE lacrimi.

Mircea Dorin ISTRATE
Târgu Mureș
30 august 2024